

LBRIS

We know
books

Colecție coordonată de
SHAUKI AL-GAREEB

KERRI MANISCALCO

REGATUL
CELOR
TEMUȚI

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ DE
SIMONA ȘTEFANA STOICA

LEDA EDGE

LIBRIS

We know
books

VĂNTURILE APRIGE

Cele Sapte Cercări

CASA DESFRĂULUI

PORTILE IADULUI

CASA MĂNIEI

LACUL DE POC

RĂUL NEGRU

REGATUL CELOR MALEFICI

CASA EXCESULUI

FURTUNA PĂCATELOR

CASA LENEI

CASA MĂNDRIEI

MORMINTELE ARZĂTOARE

CASA INVIDIEI

CASA LĂCOMIEI

PADUREA SĂNGERIE

CU DOUĂZECI DE ANI ÎNAINTE

Bătrânele sabatului rareori cădeau de acord, cu excepția a două rânduieli, considerate a fi cele mai însemnate dintre legile lor: Diavolul nu ar trebui niciodată invocat. Și, sub nicio formă, oglinzile negre nu ar trebui folosite pentru divinație.

Desemnată drept una dintre cele mai bune clarvăzătoare de pe insulă, Sofia Santorini credea că unele reguli erau menite să fie încălcate, îndeosebi când cele mai recente viziuni ale ei continuau să-i șoptească povești tulburătoare la ureche. De fapt, tocmai astfel de murmure insistente despre profeția periculoasă legată de blestemul lor au convins-o în cele din urmă să fure prima carte de vrăji: singurul grimoar care descria cum să desfășori o sesiune de divinație cu ajutorul magiei negre. Soarta sabatului putea depinde, în mare măsură, de faptele ei, fie ele sancționate, fie nu.

Deși, la ultima întâlnire, consiliul nu păruse *chiar* atât de sumbru. Nici nu trebuia să fie. Sofia distingea schimbarea magiei așa cum păsările simțeau schimbarea anotimpului, călăuzite de avertismentul înnăscut de a zbura, de a supraviețui. Nori amenințatori de furtună se adunau la orizont. Sofia nu avea aripi și, chiar dacă le-ar fi căpătat, refuza să zboare fără familia ei.

Încălcarea a două reguli pentru a putea salva zeci de vrăjitoare părea a fi lucrul corect de făcut. Orice informații pe care Sofia le-ar fi putut strânge despre blestem, înainte ca Maleficia sau Temuții să se răzbune, urmau să fie în beneficiul sabatului ei. Bătrânele cu siguranță aveau să înțeleagă.

După ce a pus oglinda neagră pe podeaua din templul Morții, împreună cu cartea de vrăji cu folie metalizată, și-a adunat faldurile fustei și a îngenuncheat dinaintea obiectelor. A străbătut-o un fior care nu avea nimic de-a face cu piatra rece pe care o simțea prin straturile subțiri de muselină. S-a uitat lung în oglinda interzisă, cu suprafața neagră precum cerneala amintindu-i de apele liniștite ale unui lac pe care îl vizitase cândva ca să adune pietre de apă dulce pentru vrăji.

Însă lumina liniștitoare a lunii nu strălucea deasupra aces-tei suprafețe sau a capului ei, binecuvântându-i calea. De fapt, părea să devoreze orice rază îndrăzneală să o atingă, iar demoni de orice rang puteau sta la pândă în adâncurile necunoscute, așteptând să atace.

A expirat, alungând frica. Era timpul să-și ducă la îndeplinire sarcina pentru care venise aici, apoi să meargă acasă, la familia ei. Scoțând pumnalul cu lamă subțire din buzunarul fustei, i-a îndreptat capătul ascuțit spre vârful degetului și a apăsat până când a apărut o picătură de sânge având aceeași nuanță de roșu ca ochii Diavolului.

Apoi Sofia s-a ridicat și s-a apropiat de altarul din centrul încăperii. Nu puteai să practici magie în templul unei zeițe fără să plătești mai întâi un tribut.

De ambele părți ale altarului, focul trosnea în bolurile pentru ofrande pe care le aprinsese mai devreme, fuioarele de fum înălțându-se în spirale, ca și cum ar fi îndemnat-o să pășească în lumea subterană. Ar fi putut să jure că se simțea iscodită,

ochi urmărind-o din umbre și așteptând să vadă dacă e suficient de îndrăzneată cât să treacă dincolo de acea graniță interzisă. Sofia și-a rotit iute privirea prin sala cufundată în tăcere, oprindu-se asupra celor două craniile umane pe care le furase de la mănăstire. Vremuri întunecate impuneau săvârșirea unor fapte și mai întunecate. Nu avea să șovăie!

Ținându-și degetul înțepat deasupra primului dintre cele două boluri pentru ofrande, a urmărit cum picăturile de sânge sfârâie înainte să răspândească aburi la contactul cu flăcările. S-a dus repede în cealaltă parte a altarului și a repetat gestul, folosind al doilea bol.

Mulțumită că plătise îndeajuns pentru ca zeița să-i acorde protecție, s-a întors și a luat craniile, ignorând urmele însângerate de degete lăsate pe oase. A îngenuncheat din nou și a așezat craniile în jurul oglinzii, unul la mieznoapte, unul la miezăzi, după care a deschis cartea de vrăji și a început să recite incantația.

Pentru câteva clipe tensionate, oglinda a rămas neschimbată. Apoi dăre de fum au apărut pe suprafața întunecată. La început, s-au învățit lent, după care au prins viteză, la fel ca vânturile infernale despre care auzise că bat cu putere prin anumite cercuri de demoni, derutând sufletele sărmame suficient de ghinioniste, încât să se găsească acolo.

— Zeiță, protejează-mă!

S-a aplecat mai aproape de oglindă, nerăbdătoare să afle tot ce putea despre dușmanii ei. Orice informație se putea dovedi valoroasă, mai ales pentru că blestemul le consuma încet toate amintirile, cu trecerea fiecărei luni pline. În timp ce se uita fix la oglindă, s-a întredeschis o fereastră spre lumea subterană, oferindu-i Sofiei posibilitatea să arunce pentru prima oară o privire asupra tărâmului demonilor.

— Arată-mi cum să distrug blestemul care plutește asupra noastră!

Oglinda părea să vibreze, ca și cum magia i-ar fi auzit cerea și ar fi fost de acord să-i îndeplinească dorința. Înlocuind fumul, imagini stranii au început să pâlpaie pe sticla întunecată, iar Sofia și-a dat imediat seama că i se arăta o poveste printr-o serie de cadre statice. A răsuflat în tăcere. Până acum, în pofida magiei interzise pe care o folosise, experiența semăna cu viziunile ei obișnuite.

Magia a făcut ca imaginile să părăsească oglinda și să se învârtă în jurul ei, de parcă ar fi fost acolo, în momentul desfășurării evenimentelor. A văzut o sală de tron întunecată și un demon furios.

Au apărut bucăți și frânturi din lucruri familiare, dar, mai mult ca sigur, magia nu funcționa așa cum trebuie. Anumite imagini nu se potriveau cu istoria lor sau cu ce știa Sofia despre profeție. A privit cum o vrăjitoare, fără îndoială Prima Vrăjitoare, l-a blestemat pe demon. Răzbunarea și ura ei erau atât de puternice, încât Sofia putea realmente să le *simtă* prin iluzie.

Apoi a văzut o fântână stranie cu cristale – mii de pietre-de-memorie. Scena s-a schimbat brusc, de data asta înfățișând o cabană mică, cu vedere la mare. O vrăjitoare tânără – una pe care o cunoștea prea bine – strângea o piatră-de-memorie într-o mână și un pumnal în cealaltă. Prima Vrăjitoare fusese și acolo, înmânându-i o piatră care urma să șteargă toate amintirile pe care dorea să le dea uitării. Imaginile s-au estompat, fiind nevoie de mai multă magie pentru a le susține.

— Stai! a strigat Sofia.

Disperată să afle mai multe, a luat craniul de la miazăzi și a rostit în șoaptă o vrajă care l-a făcut să se spargă, împrăștiind fragmente de oase pe suprafața întunecată, în speranța că oglinda avea să le folosească pentru a-i arăta mai multe imagini. Și exact așa s-a întâmplat. Doar că nici de data asta nu au fost tocmai cele la care se așteptase. Sophia și-a văzut insula, apoi,

într-o succesiune rapidă, alte orașe, și vremuri necunoscute au căpătat contur și au înlocuit-o. Imaginile trebuiau să fie greșite.

Și totuși... dacă nu erau, atunci tot ce le spusese bătrânele sabatului fusese o minciună. Inclusiv locul de unde proveneau.

Un gând atât de absurd, încât era imposibil să fie adevărat! Hotărâtă să elucideze misterul, a întins mâna spre ultimul craniu. Acesta avea rubine în găvanele ochilor, un dar adițional pentru zeița care era stăpâna morții. De îndată ce a spart craniul, Sofia a fost aruncată într-un alt timp, unul în care aceeași tânără vrăjitoare de mai devreme părea să fie... O mână aspră a coborât pe umărul Sofiei și a scuturat-o, punând capăt viziunii.

Cu inima bubuindu-i în piept, clarvăzătoarea a clipit de câteva ori, până când a văzut din nou clar templul Morții. Temându-se de ce – sau cine – o smulsese din viziune, și-a înșfăcat pumnalul și a sărit în picioare. Privirea i s-a oprit asupra persoanei care o întrerupsese. Silueta înveșmântată într-o pelerină și-a dat pe spate gluga, dezvăluind o față severă, dar familiară.

Ușurată, Sofia și-a lăsat umerii în jos, coborându-și totodată lama. Pentru o clipă înspăimântătoare, crezuse că invocase un dușman.

— Slavă zeiței că ești tu! Am aflat ceva incredibil despre blestem, dar și despre orașul nostru. Știu, sau mai bine spus cred că știu, cine e fiica Primei Vrăjitoare. Nu o să-ți vină să crezi ce am descoperit!

Sofia era plină de magie neagră și prea zguduită de adevărul pe care-l aflase ca să observe licărul periculos ivit pe neașteptate în ochii celeilalte vrăjitoare.

— Nici ție!

— Nu înțeleg...

Cu o mișcare din încheietura mâinii și blestemând furioasă, vrăjitoare a aruncat o vrajă care a împins-o pe Sofia înapoi.

Craniul fetei s-a crăpat la contactul cu altarul, făcând-o să vadă o explozie orbitoare de lumină stelară, care a uluit-o. Înainte să-și poată aduna gândurile și să rostească o vrajă proprie de protecție, mintea Sofiei s-a fragmentat la fel ca oglinda pe care o călcase cealaltă vrăjitoare, distrugând adevărul desfășurat în continuare pe suprafața întunecată.

Sofia a deschis gura ca să țipe, dar a descoperit că vorbea în dodii, incapabilă să-și recapete coerența. În plus, nu putea să vadă nimic altceva decât acele imagini ciudate pe care i le arătau oglinda.

Dacă intenționase să strige din nou după ajutor, Sofia nu-și putea aminti de ce.

S-a uitat în gol, fără să vadă cu adevărat ceva, cât cealaltă vrăjitoare a recuperat prima carte de vrăji, croindu-și încet drum prin templu. Nu s-a uitat nici măcar o dată înapoi la prietena ei. În tot acest timp, Sofia a repetat în șoaptă o zicală, o incantație, o binecuvântare, o rugămintă.

Sau poate că era cheia pentru obținerea întregului adevăr...

— Precum în cer, așa și-n adânc!

UNU

Deodată, lumânările s-au aprins în dormitorul prințului Casei Mâniei.

În pofida eforturilor încăpățănate de a nu-i zâmbi larg demoului, buzele mele trădătoare s-au curbat din proprie inițiativă. Urmărind gestul subtil de pe balcon, ochii i-au coborât spre gura mea și au rămas acolo cu o clipă mai mult decât era necesar.

Privirea lui înflăcărată a provocat un alt fel de căldură să mi se răspândească prin trup, exact în momentul în care focul a izbucnit în șemineu, flăcările cu vârful auriu sfârâind și trosnind răsunător, parcă înfuriate.

Era un sentiment mai mult decât binevenit, îndeosebi după frigul care mă cuprinsese mai devreme și mi se furișase în oase. Vederea surorii mele în Oglinda Lunii Triple frânsese ceva vital în mine.

Ceva pe care refuzam să-l cercetez în acest moment.

Zăbovind lângă patul lui Wrath, cu tunica acum aruncată la picioare, știam că nu păcatul lui omonim fusese cel care aprinsese sursele de foc din camera lui privată, ci dorința pe care se străduia să o controleze; pasiunea pe care o stârnisem când îl alesesem, știind exact cine este, și apoi îi mărturisisem că-mi

doresc în continuare să devin regina lui malefică. Din moment ce-mi furase deja sufletul, acum îi ofeream trupul. Fără jocuri sau legături magice care să ne îndemne să fim împreună. Fără să țin cont de Vittoria și de felul în care mă durea inima de fiecare dată când îmi aminteam de înșelăciunea surorii mele gemene.

Lacrimi nevărsate îmi înțepau acum ochii doar gândindu-mă la ea, însă am încercat cu disperare să-mi stăpânesc emoțiile. Wrath avea să îmi simtă suferința și nu era o conversație pe care îmi doream să o port. Tristețea putea aștepta până a doua zi, când urma să-mi întâlnesc sora pe misterioasele Insule Mișcătoare și să aud ce are de spus.

Până atunci, nu mai voiam să irosesc nici măcar un minut întrebându-mă de ce își înscenase moartea. Sau cum de putuse să mă rănească într-un mod atât de cumplit și pentru atât amar de vreme. Îi oferisem deja Vittoriei luni de lacrimi și furie, hotărâtă să o răzbun.

În seara asta îl voiam doar pe Wrath. Pe Samael. Pe regele demonilor. Pe cel mai temut dintre cei șapte prinți nemuritori ai Iadului. Pe generalul de război. Pe însuși Diavolul. Întruparea ispitei și a păcatului. Un coșmar în ochii unora, dar, în acest moment, în ai mei arăta ca un vis. Iar dacă blestematul ăsta de demon nu avea de gând să se întindă chiar acum peste cearșafuri cu mine, aveam să dezlănțui eu însămi puțin haos infernal.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea, Majestate?

Mi-am arcuit o sprânceană, dar singura reacție a lui Wrath a fost să-și mijească subtil ochii aurii. Ce creatură încâpățanată și neîncrezătoare! Doar el putea pune la îndoială motivul pentru care stăteam parțial dezbrăcată în fața patului său, în loc să dea pur și simplu frâu acelor nevoi carnale, primare, așa cum îmi doream.

— Dacă ai nevoie de alte dovezi cu privire la alegerea mea...

— Emilia!

Felul în care mi-a rostit numele m-a îndemnat să mă pregătesc pentru o dezamăgire. Tonul lui îmi dădea de înțeles că trebuie să vorbim, iar vorbitul era cel mai cumplit lucru pe care mi-l puteam imagina în acest moment. Avea să ducă la lacrimi, o reacție care m-ar forța să înfrunt adevărul și să accept cât de profund mă afectase să o văd mai devreme pe Vittoria. Preferam să mă pierd în săruturile atât de îmbătătoare ale lui Wrath, încât provocau dependență.

— Te rog, nu o face! i-am spus încet. Sunt bine. Cu adevărat.

Demonul părea reticent, sceptic. Îmi spusese odată că-l doresc, dar că nu am niciodată nevoie de el, însă în seara asta, cu o forță copleșitoare, îl doream și, totodată, aveam nevoie de el, fără să-mi pese dacă o astfel de năzuință mă făcea vulnerabilă. M-am rugat să nu mă trimită singură în dormitorul meu. Nu puteam îndura singurătatea. Aveam nevoie de alinare, de o conexiune. De o fărâmă de pace, pe care doar el putea să mi-o ofere în acest moment.

Chiar atunci, draperiile transparente care îi separau dormitorul de balcon au fluturat în briza iernii, ademenindu-l să se alătore reginei lui pe jumătate goale, de parcă însuși târâmul ar fi vrut ca în sfârșit să ne unim. Dormitorul emana o senzualitate discretă, creată de flăcările pâlpâitoare ale lumânărilor și de țesăturile negre, parcă desfășurate din miezul nopții. Era o cameră menită pentru tot felul de șoapte: cele în care cuvintele erau rostite cu tandrețe și cu venerație, cu buzele la o răsuflare distanță, și cele scoase de veșmintele alunecând încet pe piele.

Două lucruri pe care îmi doream să le experimentez numaidecât cu acest prinț.

Așa cum recunoscuse el însuși, Wrath credea că faptele sunt mai importante decât vorbele. Prin urmare, cu principiul lui în minte, am acționat. Prințul-demon a rămas nemișcat afară,

urmărindu-mă cum mă aplec și îmi scot cizmele. Nu puteam să-mi dau seama dacă îmi percepușe emoțiile pe care mi le deșteptase Vittoria și le interpretase greșit sau dacă se îndoia în continuare că voiam să duc la bun sfârșit următoarea etapă în acceptarea căsniciei noastre.

Să mă culc cu el reprezenta una dintre ultimele două cerințe finale necesare pentru ca noi doi să devenim soț și soție. Firește, puteam să facem sex și să nu fim căsătoriți, dar îmi *doream* să finalizez legătura.

Având în vedere cum ne întâlniserăm prima dată – când îl invocasem în Palermo, apoi îl legasem accidental de mine pentru eternitate – și cum juraserăm amândoi să ne urâm reciproc și nici măcar să nu ne sărutăm vreodată, înțelegeam dacă asta era sursa neliniștii lui.

Cu câteva luni în urmă, și eu aș fi considerat această seară o improbabilitate. Dar asta se întâmpla înainte să recunosc că exista un substrat mai profund al poveștii noastre. Că ardeam pentru el cu la fel de multă înverșunare ca florile în nuanțe de trandafirii și auriu orbitor de strălucitoare pe care le puteam crea după bunul-plac din vârfurile degetelor. Un alt lucru pe care l-aș fi crezut imposibil și încă un mister de elucidat, pe lângă descoperirea adevăratei mele identități. Dar toate acestea puteau aștepta. Acum voiam să mă gândesc la un singur lucru: la revendicarea regelui-demon.

Fulgi de zăpadă au început să cadă în jurul lui, atingându-i în treacăt părul închis la culoare și umerii largi, dar Wrath nu părea să observe. La prima vedere, elementele necruțătoare ale acestui tărâm iernatic nu-l deranjau niciodată, deși asta probabil că se datora faptului că întrupa o forță de temut a naturii, iar el știa acest lucru.

I-am susținut privirea intensă cât mi-am coborât pantalonii strâmți peste șolduri și i-am dat jos, aruncându-i peste tunică.

Când a observat că nu port lenjerie intimă, Wrath aproape că a uitat cum să respire. Și-a încleștat pumnii de-o parte și de alta a trupului, iar încheieturile degetelor i-au devenit la fel de albe ca oasele din cauza încordării. Nu tocmai reacția la care sperasem în urma înlăturării hainelor.

M-am încruntat și am memorat în tăcere schimbul nostru de replici, acordând o atenție deosebită fiecărui cuvânt în parte. După ce mă păcălise să închei o învoială de sânge cu el – pentru a se asigura că niciunul dintre frații lui nu urma să profite de mine cu ocazia primei mele vizite în lumea subterană –, îl întrebasesem dacă încă mă considera a *lui*.

Acum, în timp ce stătea rigid afară, în zăpadă, fără să dea niciun semn că ar vrea să mă urmeze în dormitorul lui foarte cald și primitiv, mă temeam că-l înțelesesem greșit. Prințul-demon spusese doar că nu avea nevoie de timp să se gândească la asta. Ceea ce, teoretic, nu însemna că mă considera a lui.

— Te-ai răzgândit? l-am întrebat.

Wrath mi-a cercetat fața, având grijă ca propriul chip să nu-i trădeze vreo emoție.

— Mă alegi de bunăvoie. Știind cine sunt. De ce sunt capabil.

Nu erau întrebări, dar am dat din cap în semn de confirmare.

— Da!

— Și această decizie nu are nimic de-a face cu sora ta?

Mă urmărea cu atenție. Știam că încerca să-mi simtă chiar și cea mai subtilă schimbare a emoțiilor. Wrath nu avea să mă ducă în patul lui dacă era încredințat că vreo altă forță, în afară de propria dorință, mă îndemna într-acolo. A fost una dintre primele dăți de când ne-am cunoscut când i-am oferit numai purul adevăr. Dacă încă mai speram să avem un viitor împreună, jocurile dintre noi trebuiau să se sfârșească.

— Te-am dorit în noaptea aceea, la petrecerea lui Gluttony. Și înainte de asta... Îți amintești când mi-ai îndepărtat prin magie

orice urmă de ebrietate, în timp ce ne antrenam împotriva păcatului fratelui tău? Mi-am dorit și atunci să fiu a ta. Ambele momente au avut loc cu mult înainte să o văd pe Vittoria.

M-am forțat să-i susțin în continuare privirea ca să-i demonstrez cât de serios vorbeam.

— Iar în seara asta mi-am dat seama că, indiferent de provocări sau obstacole, mi-ai fost mereu alături. După standardele muritorilor, metodele tale s-ar putea să nu fi fost întotdeauna ideale, dar tot ce ai săvârșit a fost pentru a mă ajuta. Te doresc pe *tine!* Și nu are nimic de-a face cu altcineva.

După o pauză îndelungată, care m-a ținut încordată căci mă așteptam la o respingere, Wrath a pășit în cele din urmă în dormitor, cu grația letală a unui prădător, micșorând treptat distanța dintre noi. Privirea i-a alunecat pe chipul meu, de la ochi la buze, înainte să coboare pentru a-mi admira trupul.

Genunchii au început să-mi tremure la vederea licărului sălbatic din irisurile lui. Demonul m-a devorat centimetrul cu centimetrul, fără niciun dram de rușine, oprindu-se asupra aceluși loc dintre coapsele mele care tânjea după el, pulsând dureros.

Orice ar fi fost *bestia* pe care o ținea încătușată, speram din tot sufletul că avea să o elibereze în seara asta. Voiam să mă bucur de fiecare intenție malefică și imorală la care tocmai visase.

Mi-a aruncat un zâmbet larg, născut dintr-o făgăduință păcătoasă, indicând că era mai mult decât dispus să-mi îndeplinească dorința.

În pofida frigului care se agăța de el ca o mantie croită de furtună, pe măsură ce se apropia, simțeam orice altceva în afară de suflul de gheață al tărâmului. Privirea lui fixă, mistuitoare, și felul în care-mi mângâia cu ochii, în tăcere, fiecare ro-tunjime, de parcă ar fi pus la cale toate lucrurile pe care urma

să le facă, au fost aproape îndeajuns pentru a-mi subjugă complet trupul și mintea.

— Dezvăluie-mi fiecare dorință întunecată, Emilia, a spus el, ridicându-mi bărbia, fiecare fantezie pe care vrei să o trăiești pe propria piele!

Degetele lui mi-au mângâiat ușor gâtul, trecând alene peste zona în care îmi simțea pulsul, apoi și-a apropiat gura de a mea și mi-a oferit doar umbra unui sărut, o atingere efemeră a buzelor, care m-a lăsat fără suflare, dornică de mai mult.

— Și jur că le voi îndeplini pe toate!

Mi-am lăsat ochii să-i cerceteze hainele fine și trupul puternic, ascuns sub ele.

— Am destul de multe idei.

Noua privire pe care mi-a aruncat-o mi-a dat de înțeles că avea și el câteva idei interesante în minte.

Poate că ne certam din alte motive, dar, din fericire, în această privință, împărtășeam aceeași părere. L-am tras spre mine pentru un alt sărut, nerăbdătoare să prețuiesc acest moment pentru eternitate. Curând, sărutul inocent a devenit flămând, amândoi fiind la fel de hotărâți să lăsăm deoparte orice urmă de șovăială sau delicatete. Eram ființe conduse de furie, de pasiune. Și voiam ca prima oară să fie exploziv și să ne reflecte temperamentele.

Dacă Wrath râvnea să-mi îndeplinească fiecare dorință întunecată pe care o avusesem vreodată, speram că era pregătit să țină pasul. L-am mușcat de buza inferioară și, cu un mârâit aprobator, demonul mi-a răspuns cu aceeași monedă.

Ca un adevărat general, mi-a revendicat rapid gura și a transformat totul într-o bătălie, fără a lua prizonieri. Sărutul părea o pecete, un însemn de posesie. Și i-am oglindit cu ardoare nevoia de a lua în stăpânire. Demonul era al *meu*. Fiecare parte din sufletul lui malefic, fiecare bătaie constantă a inimii lui, îmi aparținea.